

Igy én, aki most tele kézzel
Szórcm a fénynek magvát széjjel,
Nem kérdezem, mit gyűjtötök be,
Úgyis kikél a föld gyümölcse!

Nem sietek,
Ez őrzött nemzedékeket.
Mehét így egy vagy ezer évig,
Az én napom örökké fénylik!

Fordította: HARS ERNŐ

TALALKOZÁS

— ARON COTRUS —

A história

Századainak szálló porán át,
Felédve a mult sok-sok hibáját,
Együtt ballag Dózsa és Horia...

Testvérkezet

Nyújtotak ők a szakadék felett,
Mely századok bűne óta mélyül
S elválaszt minket Árpád népétül...

Fordította: BREZNAY BÉLA

JON

— ARON COTRUS —

Jon a neve és bocskora rongyos.
Élete kín és szidalom-özön.
Ha bárói vagy grófi sarjat lát,
Kucsmáját lekapja s messziről köszön.

Jon a neve és annyit lát csupán,
Hogy a búzából, melyet ő vetett,
Kalács kerül a gróf asztalára,
Ő meg nem kap, csak penészes kenyeret.

Jon a neve és a háta görnyedt.
Tekintete a földet túrja csak.
Tán még sohasem nézett az égre,
Mit valamiért annyian áldanak...

De nem késő még: eljön az idő
És feleszmél majd mind a sok-sok Jon:
Széjjelnéz végre saját portáján,
Hogy egy akaraftal, bátran összefogjon!

Fordította: BREZNAY BÉLA